

ZLATÉ NEBO

LAURA
WOOD

COO
BOO

Zlaté nebo

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Laura Wood
Zlaté nebo – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

DRAHÍ ČITATELIA,

zdravím a – vlastne! – rada vás spoznávam. Táto kniha bola dlho opatrovaným tajomstvom, o ktoré som sa delila len s niekoľkými ľuďmi, a tak som šťastná, že sa napokon dostala aj do vašich rúk.

Sen o tejto knihe ma potichu mátal už dáky čas. Všetko sa zrejme začalo filmom, ktorý som si stále dokola požičiavala z našej miestnej videopožičovne ešte ako tínedžerka. Išlo o nové spracovanie filmu *Sabrina* z roku 1995. Dievča menom Sabrina sa vo filme skryje v kornu stromu a sleduje bohatú rodinu Larrabeeovcov, ktorá usporiada vo svojom nádhernom dome očarujúci večierok. Presne takáto predstava ma vždy silno priťahovala... ohromná veľkolepá oslava a dievča... dievča, ktoré síce do honosného sveta nepatrí, ale zatúži po kúsku z neho. Dievča, ktoré presvedča samo seba, že na dosiahnutie šťastia mu stačí pozeráť sa, no hlboko v srdci vie, že ho nič

nezastaví v tom, aby si našlo cestu do centra diania. Práve táto predstava sa stala východiskovým bodom na napísanie tejto knihy – predstava dievčaťa, ktoré sníva ukryté na strome a sleduje večierok pod holým nebom plným žiarivých hviezd.

Prvý koncept som dokončila v novembri 2016 (vtedy som sa prvý raz zúčastnila na NaNoWriMo – Národnom mesiaci písania románov), v čase, keď sa mi svet videl neznesiteľne smutný. Písanie tejto knihy mi v tom období poskytlo príležitosť uniknúť pred realitou a prenieslo ma do iskrivého zlatého leta v roku 1929. Cítila som sa rovnako opustene ako hlavná predstaviteľka Lou. Možno práve preto som sa ihneď zaľúbila do tohto príbehu a jeho postáv, dokonca som mala problém držať si od neho odstup. Môžem úprimne povedať, že písanie tejto knihy patrí k najradostnejším a najkreatívnejším zážitkom v mojom živote. Viac ako po čomkoľvek inom som túžila po tom, aby sa kniha, ktorú teraz držíte v rukách, stala akýmsi úbožným listom a vyznaním zasväteným romantickým príbehom z prostredia dospievajúcich. Práve týmto knihám totiž vďačím za nespočetné hodiny potešenia. Sú to knihy, ku ktorým sa vraciam neustále – príbehy ako *I Capture the Castle*, *The Lost Art of Keeping Secrets* či krásne romány Evy Ibbotsonovej. Som neskutočne vďačná za tieto knihy a rovnako aj za čas, čo som s nimi strávila.

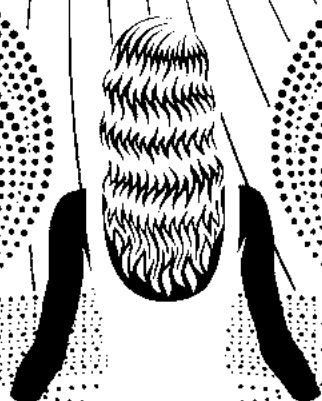
Mám toho toľko na srdci. Najradšej by som si s vami sadla, prečítala si s vami túto knihu a porozprávala vám, ako milujem Cornwall, ako sa vyvinula Louina cesta, ako z tejto knihy vzniklo dielo o sestersťve a sebapoznávaní, a o miliónoch iných vecí, ale to je asi len prirodzený inštinkt každého autora. Táto kniha už nepatrí mne, je vaša a ja naozaj dúfam, že vám prinesie toľko radosti, koľko priniesla mne.

S láskou

Laura Woodová

ZLATÉ NEBO

LAURA
WOOD

COO
BOO

PROLÓG

MAREC 1929

Všetko sa začalo jablkom. Problémy sa tak zrejme začínajú často a práve toto jablko si o ne skutočne koledovalo – bolo to jablko odrody Pendragon s červenou a sladkou dužinou, ktoré som ukradla z cudzieho sadu.

Neviem, prečo som si vybrala práve ten deň, aby som sa vydala na ostrov. Po rokoch, čo som naň túžobne hľadela cez more, som náhle pocítila naliehavé nutkanie navštíviť ho a poprechádzať sa po pobreží. Keď som naň dorazila, doslova som spadla do sadu a z vetvy som bezmyšlienkovito odtrhla lesklé červené jablko. Stačilo jedno zahryznutie a bola som zatratená.

V tom čase neuzrela usadlosť Cardew House a jej nekonečná, trochu vyblednutá krása známu (keď sme pri tom, tak ani neznámu) tvár už viac ako päť rokov. Sad obohnaný múrom bol rovnako ako

samotný dom opustený. Stromy v ňom neviazane rástli a plietli sa, ako sa im zachcelo, až kým som sa tam nevkradla a neodtrhla si prvé jablko. Len čo som na jazyku prvýkrát ucítila jeho chuť, už som sa ani ne snažila držať si od domu so sadom odstup. Vrátila som sa na druhý a aj na tretí deň. Vždy som vo svojom bádaní zašla o kúsok ďalej, hlbšie do tajuplného ostrova. Postupne som ho spoznávala a privlastňovala si ho.

Dom trónil na vrchole ostrova. Bola to impozantná stará gregoriánska budova, z ktorej sa naskytl výhľad do nekonečnej diaľky. Dlhé priečelie domu s vysokými oknami zasadenými do medového kameňa obrasteného spleťou brečtanu smerovalo k dedine na pevnine. Cez zarastené záhrady k zvažujúcej sa štrkovej príjazdovej ceste, čo sa stretávala s dláždenou ulicou, sa tiahli drsné schody. Za domom sa rozprestieral obrovský trávnik s výhľadom na premenlivé more – niekedy žiarilo osľňujúcou tyrkysovou farbou, inokedy sa zakalilo a sfarbilo do záhadnej sivozelenej. Sad, ktorý ma privábil na ostrov prvý raz, sa stáčil pri jednej strane domu a podľa ročného obdobia sa pýšil buď jablkami, rubínovo červenými čerešňami, alebo slnkom vyhriatymi zamatovými slivkami. Na druhej strane budovy sa dalo po drobiacich sa schodíkoch zísť k malej skrytej zátokke so zlatým pieskom a s pokojnou teplou vodou. Ten ostrov bol ako drahokam, ako poklad, ktorému pridlho chýbala spoločnosť a láska.

Pri každej návšteve ostrova ma sprevádzal nepokojný pocit a ja som v hĺbke duše tušila, že je len otázkou času, kedy ma zvedavosť prinúti prekročiť pozemky domu a vženie ma dnu. Spočiatku som dom obchádzala, akoby som sa obávala, že si ho znepriateľím. Pôsobil tak smutne a osamotene, no ja som šípila, že je predurčený na oveľa lepšie časy. Uvedomovala som si, že som len jedna malá osôbka, ale dúfala som, že napriek tomu dokážem na toto staré miesto priniesť trochu života... aspoň drobnú iskričku. Keď som zistila, že na prízemí má jedno okno pokazenú závoru, zdalo sa mi, akoby niekto rozhodol za mňa.

Stará prázdna budova s nábytkom prikrytým plachtami a so ztvorenými okenicami by mala po správnosti pôsobiť nevlúdne, no ja som sa v nej cítila pokojne a príjemne. Šero kde-tu pretínali zvláštne lúče svetla, v osvetlených kuželoch tancovali čiastočky prachu a dodávali miestnostiam atmosféru ospalého smútku. Dom mi pripomínal spiacu princeznú z rozprávky, ktorá len čaká na okamih, keď ju niekto privedie späť do sveta plného žiary a života.

Od prvého jablka prešiel takmer rok a ja som sa do domu vytrácala, vždy keď sa naskytna príležitosť. Väčšinou som sa hrabala v zanedbanej knižnici alebo som sa pohodlne skrútila na vyblednutom orientálnom koberci a užívala si ticho. U nás doma bolo ticho vzácnou raritou a napriek hluku som sa tam niekedy cítila hrozne osamelo. Zvláštne, že hoci v dome na ostrove som bola vždy úplne sama, nikdy som sa tam necítila opustene. Pomaly som nadobúdala dojem, že sa so spiacim domom začíname spoznávať. Oddávala som sa snívaniam, ako by to v ňom vyzeralo, keby sa hemžil ľuďmi – snívala som o rozhovoroch, ktoré by viedli, o večierkoch, čo by organizovali, a o tom, ako by jednotlivé miestnosti prežiarené svetlom ožili. Zúrivo som zaplňala stránky vo svojom zápisníku nezmyslami, čítala som detektívne romány a jedla pri nich ukradnuté jablká. Ohryzky som hádzala do ohňa, ktorý som založila v kozube, aby mi bolo v obrovskej prázdnej obývacej izbe teplejšie.

Napokon ma prezradil práve oheň.

Bol piatok v marci, keď som ich prvý raz zbadala.

Vonku sa lial sivý dážď ako z krhly a zo zadnej strany bičovali do skál pod domom obrovské vlny. Ten hluk som si vôbec neuvedomovala, bola som šťastne stratená v románe Agathy Christie a prejedala som sa ovocím. V dome som strávila pár hodín, možno aj viac, no zrazu sa ozval čudný nový zvuk, iný ako zvyčajné stony starého domu,

čo sadal. Stuhla som, kniha mi ovisla v rukách a natiahla som uši, či niečo nezačujem.

Hlasy.

Niektu tu je.

Niektu konečne prišiel.

A nebol to len jeden človek: hlboké burácanie mužského hlasu sa miešalo s vyššou melódiou ženského. Stačila chvíľa a ja som hneď vedela, že tieto hlasy sem patria – že sem zapadajú ako chýbajúce kúsky skladačky. Kroky po podlahách sa ozývali cez prázdne chodby, a čím boli bližšie k miestu, kde som ešte vždy nehybne sedela, tým zneli hlasnejšie.

V hrudi mi búšilo srdce, akoby sa do domu niekto vlámal – aj keď jediným votrelcom som bola ja. Pustila som knihu na zem a čo najrýchlejšie a najtichšie som sa odkradla k oknu. Nohy sa mi roztriasli, keď som si náhle uvedomila, že do priestoru, ktorý som považovala za bezvýhradne svoj, prenikli iní ľudia. Prehodila som jednu rozochvenú nohu cez parapet a bosé chodidlo sa mi zaborilo do dlhej mokrej trávy pod oknom. V tom okamihu, keď som stála jednou nohou v dome a druhou vonku, som zrazu pochopila, že hlasy sú už takmer pri mne. Pretiahla som sa oknom, postavila sa do bezpečia na druhej strane, zadržala dych a pritisla sa k múru. Vtom som začula, ako sa otvorili dvere do obývacej izby a kroky náhle utíchli.

„Robert! Kto, preboha, založil oheň v kozube?“ Jasný a precízny dievčenský hlas preťal vzduch ako nôž. „Myslela som, že nikto neočakával náš príchod.“

Netúžila som počuť viac. Prešprintovala som okolo domu, po drobiacich sa schodoch a cez vŕzgajúci štrk na príjazdovej ceste až k dláždenej ulici. Našťastie bol práve odliv, takže som sa po nej mohla rozbehnúť. Stihla som si všimnúť, že neznámi prišli v oslivo modrom aute. Obzrela som sa cez plece a veselo som zvyškla, keď som si uvedomila, že

ma nikto neprenasleduje. Uháňala som ďalej po dláždenej ceste, až kým ma nerozbolela hrud'. Prerývane som sa nadychovala slaného vzduchu.

Zrazu som sa rozosmiala – smiala som sa nekontrolovateľne ako zlodej, čo vie, že jeho zločin sa mu prepečuje. Odvážila som sa obrátiť a pozrieť na dom.

V predných dverách sa objavila silueta vysokého muža – bol ticho a dobre si uvedomoval, že už ma nedobehne. Vietor mi vmietol vlasy do tváre, popichal ma na zapýrených lícach a z oblohy dopadli na zem posledné kvapky.

Sklopila som zrak a zistila, že v ruke stále zvieram lesklé červené jablko.

PRVÁ ČASŤ

„A tak uprostred slnečného svitu a veľkej záľahy
lístia, ktoré vyrastalo na stromoch,
ako rastú veci v zrýchlenom filme,
zmocnil sa ma ten dobre známy pocit,
že s letom sa život začína znova.“

– F. Scott Fitzgerald: *Veľký Gatsby*

PRVÁ KAPITOLA

JÚN 1929

Svitá jasné ráno a s ním prichádza ruka v ruke aj Aliceina svadba. Dnes je, samozrejme, dokonalé letné ráno: všade spievajú vtáčiky a pastelovo modrým nebom k nám dolieha šepot vánku, čo duje od mora. Nič menej by Alice v tento dôležitý deň nestrpela. Keď sa zobudím, sestra je už hore, jej posteľ s pokrčenou prikrývkou zíva prázdnotou. Okrem odtlačku hlavy na vankúši po nej niet ani stopy. Oblečiem si šortky a ockovu starú košeľu, nohami vkĺznem do ošúchaných tenisiek a zamierim priamo do kuchyne. Ešte je skoro, ale lahodné vône sa nesú hore schodmi až ku mne.

„Lou! Lou!“ pozdraví ma trojica divokých chlapcov v overaloch s bosými nohami. Ústa si napchávajú chlebom s maslom. Trojčatá majú tri roky a až donedávna, kým sa narodila Anthea (v našej domácnosti známa ako „bábätko“), boli najmladšími členmi mojej

trafenej rodiny. Ja som po Alice, ktorá má devätnásť, druhé najstaršie dieťa, po mne nasleduje Freya, čo má pätnásť, jedenásťročný Tom, trojčatá a Anthea. Dokopy teda tvorí našu rodinu až osem detí a ocko vraví, že keby pred rokmi nezúrila vojna, možno by nás bolo ešte viac, a že máme ďakovať Bohu za to, že sa nad nami takto zmiloval. Som si pomerne istá, že len žartuje, ale niekedy vyzerá naozaj prekvapene, keď vidí, koľko detí behá hore-dole po našom malom farmárskom dome – akoby sme boli skôr výsledkom nejakého absurdného kúzelného triku, a nie z jeho krvi.

Trojčatá Joe, Max a Davy dojedajú v kuchyni pri dlhom stole raňajky a Midge pobehuje po miestnosti a lamentuje nad prípravami svadobnej hostiny, na ktorej sa neskôr stretne celá dedina. Na boku sa jej hompáľa veselo pištiace bábätko. Midge má na špičke nosa šmuhu od múky a v očiach sa jej zračí odhodlané sústredenie, keď jednou rukou bojuje s obrovskými kusmi zlatistého masla a so zbierkou starých čajových plechoviek, ktoré ukrývajú cukor a koreniny. Viem, že nemá zmysel pýtať sa jej, či potrebuje pomoc.

„Kde je Alice?“ snažím sa prehlúšiť hluk. Vezmem si kúsok chleba a potriem ho Midgeiným vychýreným Ľumbierovým lekvárom.

„Vybehla z domu už pred hodinou a vydala sa na lov kvetov,“ odvetí Midge nevrlym hlasom. Midge je moja mama, a aj keď sa v skutočnosti volá Mary, všetci ju prezývajú Midge vrátane jej manžela a detí. Meria len o čosi viac ako stopäťdesiat centimetrov, a hoci je drobná a pokojná, niekedy sa správa ako prírodný živel. Keď stojím vedľa nej, pripadam si samá ruka, samá noha a veľikánska ako obor. Kým mi Midge odpovedá na otázku, mieša niečo v miske vylešteným strieborným nožom.

Midge vždy používa na pečenie práve tento nôž. Keď ju raz pri tom videla teta Irene, zhrozene vykrikla: „Ach, Midge! Nikdy sa nemá miešať nožom... keď miešaš nožom, primiešaš si do života problémy!“

Midge vtedy bez záujmu zdvihla zrak a pokojne odvetila: „No tak potom som si do života primiešala už toľko problémov, že sa nad tým ani netreba pozastavovať, nie?“ a pokračovala v miešaní nožom.

Neviem, či je to práve preto, že mieša jedlá nožom, ale nikto nedokáže variť tak ako Midge. Svojím varením sa preslávila po celej dedine. Ocko vraví, že ju požiadal o ruku nad jej hviezdny koláčom, čo znie na prvé počutie asi celkom romanticky, ak neviete, že hviezdny koláč je zo sardiniek, ktorým cez upečené cesto trčia hlavy a pozerajú na vás smutnými očami. Ja by som zrejme netúžila po tom, aby sa na mojom zasnúbení zúčastnili smutné sardinky, ale je pravda, že zatiaľ som v romantike veľmi neskúsená. Poznám ju len z kníh, a hoci z tých sa dá veľa naučiť... vždy sa mi zdá veľmi nepravdepodobné, že na uliciach Penlynu stretnem jedného zo šviháckych hrdinov, o ktorých čítam. Takže čo ja viem? So správnym mužom je možno aj posedenie pri sardinkovom koláči čistou poéziou. Midge si to určite myslí, a vždy keď ocko načne tento príbeh, smeje sa spokojným zalúbeným smiechom.

Odrežem si ďalší kus chleba a chrúmem kôrku. Nariekanie trojčiat ma upozorní, že aj im došiel chlieb, a tak každému z nich pripravím ďalší krajec, hoci chlieb ich zaujíma len ako prostriedok, ktorým sa im do úst dostane chutný lekvár. Tri polepené tváre si užívajú svoje druhé raňajky a v kuchyni sa náhle rozhostí neprirodzené ticho. V tom okamihu relatívneho pokoja mi myšlienky zablúdia k usadlosti Cardew House a tomu, čo sa v nej asi deje. Zdá sa, že v poslednom čase myslím na ten dom čoraz častejšie.

To miesto mi učarovalo už dávno. Ostrov, na ktorom dom stojí, oddeľuje od pevniny dláždená ulica. Tá cesta mizne a znova sa objavuje podľa toho, či je akurát príliv, alebo odliv. Počas prílivu zmizne pod hladinou, akoby tam nikdy ani nebola, a keď nastane odliv, zrazu sa vynorí a pripadá vám až šokujúco pevná. Na tom procese miznutia a objavovania sa starodávnej cesty je niečo čarovné – hoci sa stráca

a vracia podľa prílivu a odlivu, vždy keď sa znova vynorí z vôd, prekvapí vás to. Tieto čudné čary môžu za to, že dom na ostrove je polovicu času odrezaný od zvyšku sveta a žije sám, vzdialený a oddelený od uponáhlaného života našej malej rybárskej dediny.

Keď som sa pred tromi mesiacmi vrátila domov zablatená, no nadšená, že sa mi podarilo ujsť pred nečakanými návštevníkmi domu, doniesli sa ku mne správy, že majiteľ usadlosti Robert Cardew tam plánuje stráviť celé leto, a tak sa prišiel pozrieť, čo treba v dome opraviť.

Ani v tých najhlbších, najtemnejších kútoch vidieckeho Cornwallu sa nenájde nikto, kto by nepočul o Robertovi Cardewovi. Možno sa po kľukatých uličkách Penlynu šíria od domu k domu klebety o jeho divokom životnom štýle a moderných priateľoch práve vďaka tomu, že je spájaný s našou dedinou, ale domnievam sa, že aj keby nevlastnil Cardew House, s Alice by nás stále fascinovali výstrelky tohto muža a jeho vášnivá záľuba v ligotavých nových vecičkách. Obe hltáme všetky spoločenské rubriky a užívame si eufóriu, že vďaka nim smieme aspoň nazrieť do sveta, čo sa tak líši od toho nášho. Zdá sa škandalózne, že dvadsaťtriročný chlapec – len o niekoľko rokov starší ako my – toho má toľko, že žije úplne iný život ako my. Keď pred pár rokmi zomrel lord Cardew, celá dedina s napätím čakala, či sa v usadlosti zjaví mladý dedič, no nebolo po ňom ani stopy. Nič nenasvedčovalo tomu, že by si spomenul na starý prázdny a nemilovaný dom na ostrove. Až doteraz. Zamyslene si oblížem lekvár z prstov. Všetci sme videli jeho fotografie v extravagantnom oblečení na poburujúcich večierkoch. A vieme aj to, že Robert si do domu privedie snúbenicu, neskutočne pôvabnú americkú dedičku Laurie Millerovú, spolu s celým zverincom ďalších exotických bytostí.

Podľa novín je pár zasnúbený asi šesť mesiacov. Ich aféru bulvár v pozitívnom svetle rozmazal na niekoľkých stránkach. Zúčastnili sa na každom večierku, každej módnej udalosti a vždy vyzerali úžasne.

S Alice sme si nedali ujsť ani detail ich románika. Pre nás sú papierovými bábkami, postavami v príbehu a každý týždeň dychtivo čakáme na ďalšie pokračovanie predstavenia.

A čoskoro, pripomeniem si v duchu vzrušene, *budú pôvodcovia všetkých týchto šŕavnatých klebiet priamo tu v Penlyne*. Je ťažké predstaviť si nepravdepodobnejšie miesto, kde by sa uhniezdil takýto párik rajských vtáčikov. Naša dedina je na míle vzdialená od uponáhľaných metropol, nočných klubov a osľňujúcich večierkov, na ktorých sa Robert Cardew zvyčajne objavuje.

No pár je naozaj na ceste sem. V posledných týždňoch vídať stavbárov a dekoratérov interiérov v dome čoraz častejšie. Nanešťastie sa zdá, že všetci pochádzajú z Londýna, takže nikto v dedine netuší, čo sa odohráva za múrmi usadlosti. Táto skutočnosť v mnohých vyvolala hnev, lebo miestni robotníci sa cítia urazení, že ich majitelia prehliadli. Dedinou sa nesie temné šomranie, že „mladí ľudia“, čo teraz vlastnia dom, sa nesprávajú v súlade so slušnými mravmi, keď doň privádzajú neznámych. Všetci sme veľmi všeteční a, pravdupovediac, v celej dedine to šumí ako pri otvorení natlakovaných fľašiek dumbierového piva, lebo každý je zvedavý, ako dom vyzerá a kedy prídu jeho noví obyvatelia. Od môjho tesného úteku v daždivé popoludnie som sa do domu nevrátila. Raz som sa o to pokúsila, ale usadlosť sa už vtedy hemžila ľuďmi a mala som šťastie, že som sa odtiaľ dostala bez toho, aby ma niekto zazrel.

Sled mojich myšlienok prerušia hlučné trojčatá a bábätko, ktoré z pišťania zrejme prechádza do kriku. Hrozí, že vypukne neodvrátiiteľný chaos, keď vtom vojde do miestnosti Alice. Vyzerá ako skutočná grécka bohyňa a všetko sa zastaví.

Zlaté vlasy jej zdobí koruna z modrých nevädzí a ruky má plné plazivého zemolezu a krehkých ružových púčikov. „Pomôž mi, Lou!“ osopí sa na mňa a pokazí dojem, ktorý v nás vyvolala, keď mi bez

zbytočných okolkov vrazí do rúk voňavý zväzok a jedným rýchlym pohybom mi vytrhne chlieb spomedzi prstov.

„Kde si zohnala toľko ruží?“ opýtam sa a obdivujem tučné dokonalé puky, keď ich nežne položím na kuchynský stôl.

„Zo záhrady pani Penrithovej,“ zamrmle Alice s plnými ústami chleba s lekvárom a v ľavom líci sa jej zjaví jamka.

Začudovane zdvihnem obočie.

„Alice Trevelyanová.“ Midge prestane miešať nožom a celkom hrozivo sa ním zaženie Aliceiným smerom. „Nehovor mi, že si tie ruže ukradla zo záhrady Susan Penrithovej! Veď dobre vieš, ako jej na nich záleží.“

„Neukradla som ich,“ ohradí sa Alice dotknuto, akoby ju urazila iba tá predstava, hoci by toho bola schopná. „Pekne som o ne požiadala a pani Penrithová mi ich venovala.“ Hodí si do úst posledný hlt a pomaly prežúva. „Veď dnes sa vydávam,“ dodá. Midge by výraz na jej tvári opísala slovami „tvári sa ako neviniatko“.

Nemalo by nás tak prekvapovať, že pani Penrithová sa rozlúčila so svojimi prvotriednymi ružami len na základe Aliceinej žiadosti. Keď sa moja sestra rozhodne byť očarujúca, je veľmi ťažké odmietnuť ju. Môže za to skutočnosť, že Alice je jednoducho krásna. Ľudia niekedy zo slušnosti vravia, že sa podobáme, ale zatiaľ čo Aliceine plavé vlasy sú hladké a lesknú sa ako zlato, moje sa vlnia a farbou pripomínajú skôr hnedé blato s náznakmi červenej. (No tej červenej tam nie je dosť na to, aby sa dali nazvať gaštanovohnedými, a už vôbec sa im nehodí vytúžené a neskutočne romantické pomenovanie „tizianové“.) Aliceine oči sú modré ako nevädze na jej hlave a moje majú farbu kalných búrkovo sivých mračien. Aliceina pokožka je vždy alabastrová, bez ohľadu na to, koľko času strávi vonku, zatiaľ čo moja sa nemoderne opáli a na nose mi naskočia roztrúsené pehy, hoci si tvár často a hojne potieram citrónovou šťavou. Sme rovnako vysoké

a máme podobné črty, ale niet pochýb o tom, že som len sestriným tieňom – skresleným, oveľa menej oslňujúcim odrazom jej dokonalej krásy. Alice za zrkadlom.

A dnes sa Alice, moja Alice, vydáva. Tá myšlienka mnou znova zalomcuje, akoby som túto novinku počula prvý raz. Ona sa, naopak, tvári nevzrušene. Sledujem, ako aranžuje kvety a zväzuje ich špagátom. Jej pohyby sú svižné a isté. Zamyslím sa nad tým, ako sa jej zmení život – a ako sa zmení život nám ostatným. Alice s nami už nebude bývať. Už sa nebudem mať s kým porozprávať pri domácich prácach a v posteli vedľa mojej už nebude ležať staršia sestra, s ktorou by som si mohla šepkať rozličné tajomstvá. Tá predstava je zvláštna a znepokojujúca. Alice si pohmkáva, no zrazu zdvihne pohľad od práce a pozrie mi priamo do očí. „Netvár sa ako kôpka nešťastia, Lou,“ zasmeje sa. „Veď je to svadba, nie pohreb.“ Objíme ma okolo pása a nežne ma stisne. Samozrejme, že má pravdu, a okrem toho sa bude sťahovať do malej chalúčky, ktorú pre nich Jack našiel na okraji dediny, len pár minút od nášho farmárskeho domu. Napriek tomu ma neopúšťa pocit, akoby sa sťahovala na samotný Mesiac. Nejde o fyzickú vzdialenosť; jednoducho sa nedokážem zmieriť s predstavou, že Alice nás – mňa – opustí a stane sa niekým iným. Dospelou ženou. Manželkou.

A – hoci na to nemienim ani pomyslieť – ak Alice odíde a stane sa niekým iným, tak to zrejme raz čaká aj mňa. Všetko sa zmení. Prstom sa dotknem krémového ružového lupienka. Stále sa na ňom ligocú kvapôčky rannej rosy a chvejú sa ako slzy na krajíčku. Zhlboka vzdychnem, celkom sa vyžívam v tej krásnej melanchólii a premýšľam, že tá pekná veta by sa hodila do nejakého príbehu.

Alice vybuchne do veľavravného smiechu. „Lou zase píše melodrámy.“ Prevráti oči a ja, prichytená pri čine, nedokážem potlačiť nutkanie rozosmiať sa s ňou.

„Premýšľala som o svadbe v *Pomste lady Amelie*,“ vysvetlím, „a ako naznačím, že čoskoro zomrie...“

Alice si rýchlo pritisne dlane k ušiam. „Nehovor mi to!“ zvraskne, potom spustí ruky k bokom a oči sa jej rozšíria. „Rudolpho, však?“ opýta sa žalostne. „Nemôžeš ho zabiť, Lou, nemôžeš!“

Zo všetkých síl sa snažím zachovať si kamennú tvár. Pantomímou jej naznačím, že som si zamkla ústa a odhodím kľúč. *Pomsta lady Amelie* je príbeh, na ktorom pracujem už mesiace, a Alice sa neustále dožaduje ďalších strán. Zvyčajne jej ich poskytujem viac než rada, ale nedávno som stratila jeden zo svojich zápisníkov, takže písanie sa spomalilo a Aliceine otázky a odhady, čo sa stane, sú čoraz horúčkovitejšie. Celkom sa zažrala do hrozivých dobrodružstiev mojej odvážnej hrdinky a ja musím priznať, že sa mi to nesmierne páči. No Alice asi nebude mať toľko času na hlúpe príbehy, keď sa z nej stane vydatá dáma.

Do nášho rozhovoru sa zamieša Midge, ktorou ničivé vlny môjho citového nepokoja ako vždy nepohli. „Vy dve by ste sa mali ísť pripraviť,“ poznamená. „Vezmite aj chlapcov, aby sa mi neplietli pod nohy, a pokúste sa ich trochu vydrhnúť, dobre? Čaká ma tu asi milión úloh a váš otec sa ešte vždy nevrátil z obhliadky najvyššieho poľa.“

Trojčatá stonajú, kvília a protestujú, akoby boli smrteľne alergické na čistú vodu a bavlnené uteráky na tvár, keď ich s Alice ženieme po krivom schodisku. Po napätom a mokrom boji ich napokon pošleme preč s prísnyim varovaním, aby sa držali čo najďalej od všetkého lepkavého, a s Alice vystúpime po ďalších schodoch do našej izby.

DRUHÁ KAPITOLA

Izba, o ktorú sa delím s Alice, sa nachádza vpravo na hornom poschodí domu, zastrčená pod odkvapmi. Strop sa zvažuje na oboch stranách, takže vzpriamene sa dá stáť len v strede miestnosti medzi našimi posteľami. Na mojej strane izby je malé okno, a keď si kľaknem na posteľ, vystrčím z neho hlavu a otočím krk mierne doľava, vidím dole kopcom až k moru a na krivku zlatého piesku, čo zasahuje k útesom. Kde-tu roztrúsené malé biele domčeky sa nebezpečne nakláňajú nad strmou priepasťou a hrozí, že sa každú sekundu zrútia do spenenej vody pod nimi. Z izby nedovidím až na ostrov, ale viem, že tam je, a to vedomie je nemenné, nevyhnutné. Za posledné týždne sa moja túžba utiecť odtiaľto a skrýť sa na ňom len znásobila. Odtedy sa Alice pripravuje na odchod z domova, v myslí ma máťajú otázky o budúcnosti. Ešte nie som pripravená začať o nich rozmýšľať.

Alice sa hodí na posteľ a takmer pripučí kvety, ktoré má stále na hlave. „Opatrne!“ upozorním ju. Zložím jej veniec z hlavy na nočný stolík. „Nepokaz si účes. Takto sa nastávajúca nevesta nespráva.“

„A ako sa správa?“ opýta sa Alice so záujmom. Pošúcha si nos a civie do stropu. Zlaté vlny má rozprestreté okolo hlavy na vyššuchanej postelnej bielizni. Ako väčšine pekných ľudí, Alice takmer vôbec nezáleží na jej vzhľade.

„Neviem,“ odvetím a takmer sa mi podarí odignorovať dobre známe pichnutie závidi, ako nádherne vyzerá, hoci sa o to vôbec neusiluje. „Nemala by si byť biela ako stena, triasť sa a... no veď vieš... omdlievať?“

Alice sa oprie o lakeť a uškrnie sa. „Prečítala si priveľa ľúbostných románov. Veď sa nevydávam na milosť akémusi tmavému zadumanému cudzincovi.“

Pri tejto poznámke si odfrknem, lebo má pravdu. Slová „tmavý zadumaný cudzinec“ sú pravým opakom skutočného opisu Jacka Treglowena. Alicein nastávajúci je od nej o dva roky starší, poznáme ho celý život a do mojej sestry je zaľúbený, pokiaľ nám pamäť siaha. Láska Jack má medené vlnité vlasy, silné ruky a úprimnú, otvorenú tvár. Každé dievča z dediny si aspoň raz za život myslelo, že ho bezvýhradne ľúbi – vrátane mňa –, ale on mal oči vždy len pre Alice. No zdalo sa, že tá si jeho náklonnosť veľmi dlho vôbec nevšímala. Alice jednoducho prijala jeho tichý obdiv bez komentára; Jackova láska sa tak stala neoddeliteľnou súčasťou jej života, niečím príjemným – dôverne známym a nemenným.

Potom sa však všetko zmenilo.

Stalo sa to len pred dvoma rokmi, keď mala Alice šesťnásť. Vtedy som prvý raz pocítila, ako sa medzi nimi čosi pohlo. Zrazu sa rozprávali inak, hlasy im znežneli, no bolo z nich cítiť aj dačo iskrivé, netrpezlivé. Alice raz večer prišla domov so žiarivými očami a navždy sa

zmenila. Prezradila mi, že Jack ju pobozkal, a ja som na ňu naliehala, až kým ma neoboznámila s každým detailom.

Pre Alice to, samozrejme, nebol prvý bozk – obe sme sa v tom čase už bozkávali (Hoci Alice oveľa pravidelnejšie ako ja – ja som mala vtedy pätnásť a bozkávala som sa len raz s chlapcom menom Martin. Bol synom mäsiara a náš prvý bozk vôbec nepripomínal tie, aké vídame vo filmoch, lebo po prvé, Martin smrdel ako klobásy, a po druhé, všetko bolo akési spotené a trápne.) –, ale tento bol iný. Tentoraz ju nepobozkal nejaký neskúsený a neohrabaný chlapec, ktorý ju pozval do kina s nádejou, že sa mu podarí skórovať. Toto bol Jack, a keď teraz vyslovovala jeho meno, lapala pri ňom po dychu.

Alice sa pri rozprávaní v očiach jagali hviezdy a neustále si chytila pery, akoby nemohla uveriť, že sa ich naozaj dotkol ústami. Tvrdila, že ten bozk bol dokonalý. Náhle som mala pocit, že moja sestra, ktorá predtým nikdy nič netajila a ktorá na revanš poznala všetky moje tajomstvá, vie niečo, čo ja nie. Nezáležalo na tom, koľko otázok som položila, jednoducho sa mi nepodarilo vymámiť z nej toto tajomstvo, túto zmenu, túto záležitosť dospelých, ktorú Alice zažila na vlastnej koži. Napokon som sa prestala snažiť. Sledovala som, ako si hmká, ako si češe pred zrkadlom vlasy, a zdalo sa mi, že sa medzi nami vytvorila obrovská trhlina.

Nedlho nato Jack požiadal Alice o ruku a nikoho to neprekvapilo. Iba mňa. Zdalo sa mi to také prirýchle, také unáhlené, také... konečné. Niežeby som im to úprimne neželala: bolo nemožné zdržiavať sa v Aliceinej žiarivej blízkosti a nenasať pritom šťastie, ktoré z nej sálalo v prudkých vlnách. Nie, trápil ma sebecký pocit, že som niečo stratila, že Alice sa odo mňa odtrhla.

Tak dlho som bola súčasťou dvojky Alice-a-Lou, že už som nevedela, čo to znamená byť len a-Lou. Spomínala som, že vyzerám trochu ako Alicein tieň, ale keď som cítila, ako mi sestra uniká pomedzi

prsty, uvedomila som si, že tento opis zodpovedá skutočnosti vo väčšom počte ohľadov, než som sa spočiatku nazdávala. Nasledovala som Alice všade, kam sa vybrala. Tak to bolo vždy. No zrazu som pochopila, že ma Alice opúšťa a ja si nejakú musím nájsť vlastnú cestu. Byť dievčaťom bez tieňa je jedna vec, ale čo si počne tieň bez dievčaťa?

Čoraz viac času som trávila sama, častejšie som písala, a potom som jedného dňa narazila na usadlosť Cardew House, na dom plný tieňov. Ohromne sa mi uľavilo, keď som zistila, že práve tam patrím. Ten pocit spolupatričnosti mal pre mňa ozajstný význam a držala som sa ho zubami-nechtami. V tom čase prešiel takmer rok, odkedy som dokončila školu, a mne sa zdalo, že len prešľapujem na mieste. Okrem práce na farme som nemala čo robiť, nevidela som vo svojom živote žiadny zmysel. Alice sa takto nikdy necítila. V mojom veku bola už zasnúbená s Jackom a budúcnosť pred ňou ležala ako dokonalá, jasná mapa. Keď som sa pred seba pozrela ja, videla som len desivé prázdno. A celé to ešte zhoršovala skutočnosť, že nikto iný si o mňa nerobí starosti. Všetko nasvedčovalo tomu, že len ja jediná som si vedomá obrovského otáznika, čo hrozivo visí nad mojou budúcnosťou. Hoci ostatní nič nevraveli, cítila som neviditeľné bremeno ich očakávaní – nielen od Midge a ocka, ale aj od zvyšku dediny –, podľa ktorých by som sa skôr či neskôr mala vydať po vlastnej ceste v uhladených stopách Alice. Veď akú inú možnosť mám? Čo iné by ma mohlo čakať? Už len pomyslenie, že odídem, že sa vyberiem vlastnou cestou, mi pripadalo odstrašujúce a nemožné. Nie som vedúca osobnosť ako Alice, väčšinou len nasledujem iných, a teraz som naozaj netušila ako ďalej. Odpoveďou na moju otázku sa mi zdal Cardew House – hoci v polorozpadnutom stave. Nelákala ma jeho majestátnosť, ale skôr nepokoj, čo z neho sršal. Ten dom mi pripadal zakliaty... naplňal ma očakávaním, že čoskoro sa stane niečo vzrušujúce, že tie tiene, ktoré sa v ňom skrývajú, dajako ožijú. Tá usadlosť bola jednoducho iná než ostatné a presne to som potrebovala.

Pokrútim hlavou. Je hlúpe vracat sa k tým pocitom v takýto radostný deň. Midge by ma vysmiala a pokarhala, že robím zo všetkého ako zvyčajne príliš veľkú drámu, hoci predvídam, že mladšia sestra Freya ma čoskoro zosadí z trónu kráľovnej drámy tejto rodiny.

„No tak, pani Treglowenová,“ ozvem sa napokon a vcítim sa do súčasnosti, do dnešného dňa. „Pusťme sa do tvojich príprav.“

Alice sa pri tých slovách posadí. Jej tvár s ústami dokorán pripomína smiešnu nedôverčivú masku. „Pani Treglowenová,“ zašomre, „znie to...“

„... zvláštne?“ doplním.

„Chcela som povedať dospelo,“ odvetí, „ale zvláštne sa hodí tiež.“ Nadvihne bradu a v malej miestnosti sa ozve jej zvonivý hlas, keď zopakuje: „Pani Treglowenová.“ Pokrúti hlavou. „Nemôžem uveriť, že sa to naozaj deje!“ Vtom sa jej na líci znova zjaví jamka a vzápätí sa rozosmeje. Načiahne sa ku mne a stiahne ma k sebe na posteľ. Ležíme jedna vedľa druhej a chichoceme sa nad radostnou absurditou toho všetkého. Zo srdca mi spadne kameň. Možno sa napokon nezmení úplne všetko. Je však ťažké predstaviť si moju sestru ako niekoho iného než chichotajúce sa dievča so zlatými vlasmi, čo práve leží vedľa mňa.

„Pohnite sa, vy dve,“ doľahne k nám Midgein hlas zo schodov. „O hodinu máme byť v kostole!“

„Áno, Midge!“ zaspievame jednohlasne miliónty raz a znova ma zaplaví pocit, že niektoré veci sa jednoducho nikdy nezmenia. Potom sa v opare zadychčaného vzrušenia konečne pustíme do príprav.

Aliceine svadobné šaty sú nádherné – krehké, puzdrové, z bledožltého žoržetu, s dlhými rukávami a so zvlneným lemom, ktorý dopadá tesne pod kolená. (Stálo ju to mnoho úsilia, ale módnou dĺžku Aliceiných šiat nakoniec odsúhlasila Midge aj teta Cath, keď sme ich zasykali obrázkami a vzormi vystrihnutými z nespočetného množstva časopisov. Tie podľa nás dokazovali, že už dávno nie je nič chúlостivé na tom, keď žena odhalí lýtka. Veď sa píše rok 1929.) Okolo zníženého

pása je voľne uviazaná šerpa z ladiacej skutočnej čipky a po leme štvorcového výstrihu sa tiahnu pôvabné kvietky vyšité slonovinovou niťou.

Midge s tetou Cath na tých šatách tvrdo pracovali celé mesiace a ja s Alice – obe posadnuté módnymi časopismi, ale úplne beznádejné v šití –, sme im neprestajne liezli na nervy našou kritikou a množstvom nepraktických návrhov. Väčšinu z nich prijali. Midge s tetou nás vlastne prekvapili svojou trpezlivosťou – za celý čas došlo len k dvom menším potýčkam a jednej veľkej, pri ktorej sa Midge hrozivo oháňala nožnicami, ale napokon všetko dobre dopadlo a takmer nevidno, kde Alice kopla do kuchynského stola, takže celkovo hodnotím šitie svadobných šiat ako veľmi úspešný projekt.

Ruka sa mi trochu trasie, keď položím veniec z nevädzí späť na Aliceinu hlavu a zdvihnem dlhý čipkovaný závoj, čo visí prehodený cez stoličku. Patril Midge a pred ňou jej matke. Jemná slonovinová čipka je ľahká ako pena. Viem, že jedného dňa poputuje závoj aj ku mne, hoci taký deň si vôbec nedokážem predstaviť.

„Ach, Alice,“ zašepkám a cítim, ako sa mi do očí hrnú slzy. „Vyzeraš... neskutočne odporne,“ dodám. „Naozaj strašne,“ potiahnem nosom.

Alice sa v líci zjaví vďačná jamka a prehodí si závoj cez plece. Nakloní hlavu nabok ako zvedavý vták a pozorne prejde pohľadom po svojom odraze v zrkadle. „Myslíš, že Jackovi sa budem páčiť?“ opýta sa hlasom, v ktorom chýba jej zvyčajné sebavedomie. Zdá sa, že aj ju vystraší dokonalý odraz, čo na ňu hľadí zo zrkadla.

„Omdlie, keď ťa zbadá prichádzať k oltáru,“ odvetím úprimne. „Nebude veriť, aké má šťastie.“

„Alice! Alice!“ z prízemnia k nám doliehajú volajúce hlasy. Alice ma nežne a opatrne objíma, aby si nepokrčila nádherné šaty, a vznešene sa vydá ku schodom, aby sa mohla predviesť ostatným. Ja sa rýchlo prezlečiem do šiat družičky.

Keď prstami prejdem po staroružovom šifóne, telo sa mi vzrušene zachveje. Sú to prvé dospelácke šaty, ktoré ušili len pre mňa; jednoduché s jemne skladanou sukňou a výstrihom v tvare písmena V (ktorý, bohužiaľ, nie je škandalózne hlboký). Midge mi ušila z rovnakej látky aj dlhú úzku šatku, ktorú si starostlivo uviazem okolo krku a konce nechám voľne splývať na predok šiat. Sponkami si čo najúhľadnejšie zopnem divoké kučery a nohami vkláznem do malých črievic, ktoré sme prefarbili naružovo, aby sa hodili k šatám. Pozriem sa do zrkadla, no v odraze nevidím ani kúsok Aliceinej nádhery. Napriek pokusom upraviť sa vyzerám stále strapato, nekultivovane. Znova si skúsím uhladiť vlasy, ale nespútané kučery ma nechcú poslúchať.

„Lou.“ K ušiam sa mi donesie ockov nežný hlas, obrátim sa, zbehnem po schodoch a stretnem sa s ním na odpočívadle. V starom obleku vyzerá elegantne a z vrecka na vyleštenej retiazke mu visia hodinky po otcovi – takmer ho nespoznávam, keď na sebe nemá zvyčajnú pracovnú kombinézu. Ocko mi opätuje obdivný pohľad a ja sa neubráním samolúbemu pocitu. „Si veľmi pekná,“ pochváli ma, keď sa trochu zatočím, pričom dbám o to, aby som sa náhodou nepotkla o vlastnú nohu.

„No nie som ako vystrihnutá z časopisu,“ namietnem sklúčene.

„Ani nemusíš byť,“ odvetí ocko.

Ľudia vždy vravia, že ocko je chudobný na slová, ale nemôžu sa viac mylíť. Lásku pre jazyk som zdedila práve po ňom. Možno toho nenahovorí veľa, ale miluje slová. Prečíta všetko, čo mu padne do rúk, a zapamätá si všetky slová, o ktorých vie, že sa mi budú páčiť, napríklad „krvavočervený“ a „ľubozvučný“. Mierne rozochvenou rukou ich potom napíše na útržky papiera a necháva ich po celom dome, aby som ich našla. Ešte vždy nevyhodil prvú povedku, čo som mu napísala – skrýva ju v škatuli so všetkými ostatnými pokladmi. Je o mačke, ktorá sa naučí spievať.

Ocko tiež píše – poéziu. Básňami zaplňa malé modré zápisníky, čo si kupuje vo veľkom, no o svoje diela sa už s nikým nedelí, dokonca ani so mnou nie. Nejasne si spomínam, že kedysi, keď som mala tri alebo štyri roky, mi vymýšľal vtipné riekanky – básničky o zvieratách zo zoo alebo o mne a sestrách, pri ktorých sme sa zvíjali od smiechu. Mám aj pár vyblednutých krehkých kópií s básňami, ktoré nám ocko poslal, len čo odišiel bojovať... no kým sa skončila vojna, prestalo aj veršovanie. Ocko sa vrátil ako na prvý pohľad rovnaký človek, ale v hĺbke duše bol iný, trochu vyblednutý a krehký, rovnako ako jeho listy. Mĺkvejší a vzdialenejší.

„Midge čaká,“ prehodí. „Nechce meškať. Ty máš ísť do kostola s ostatnými a ja s Alice prídeme trochu neskôr.“ Na krátky okamih ho objímam a ako vždy ma prekvapí, aký je na dotyk chudý. Nejde mi do hlavy, že niekto taký silný môže byť zároveň krehký. Midge sa neustále snaží ocka vykrmíť, ale bez ohľadu na to, koľko koláčikov so štedrou vrstvou masla zje, zostáva driečny a kostnatý. „Si len kost a koža,“ sťažuje sa mama.

Midge už stojí vonku, podupkáva nohou a snaží sa zabrániť trojčatám hodiť sa na zaprášenú hlinu a pobiť sa ako šteniatka. V orgovánovom kostýme, ktorý si ušila minulý rok na svadbu našej sesternice Arly, vyzerá veľmi pekne. Freya je ako vždy duchom na míle vzdialená, nevidomo hľadá do diaľky a vôbec si nevšíma rozruch, čo spôsobujú hluční bratia. Na sebe má kvetované šaty, ktoré sú jej príúžke. Myslím, že kedysi patrili Alice. Svetlé vlasy si zaplietla do vrkoča a pripevnila sponkami tak, že vyzerajú ako čelenka. Tom je akýsi nesvoj, šúcha topánkami po zemi a prstom prechádza po golieri košele, akoby sa obával, že sa ho pokúsi zaškrtiť. Opiera sa o rúčku veľkého kočíka, v ktorom, našťastie pokojne, spí bábätko.

„Tu je!“ zvolá Midge. Tvár jej znežnie. „A je pekná ako obrázok.“ Chvíľu sa radujem z jej obdivu, ale Midge rýchlo odsunie lichôtku na